

V PASTI

PŘEŽIL JSEM ZKÁZU
VZDUCHOLODI
HINDENBURG, 1937

Lauren
Tarshisová

DOBRODRUŽNÉ
PŘÍBĚHY PRO DĚTI

V pasti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lauren Tarshisová

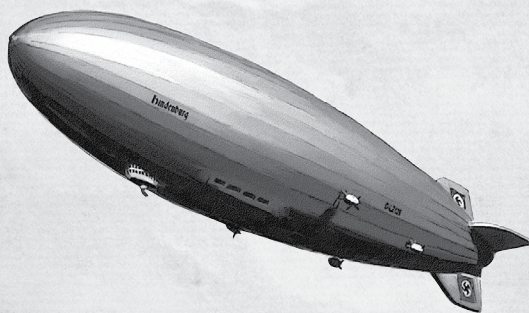
V pasti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

V PASTI

PŘEŽIL JSEM ZKÁZU
VZDUCHOLODI HINDENBURG, 1937

Lauren Tarshisová
ilustrace Scott Dawson

 C PRESS

I SURVIVED THE HINDENBURG DISASTER, 1937

by Lauren Tarshis.

Text Copyright © 2016 by Lauren Tarshis

Copyright © 2018 by Dreyfuss Tarshis Media, Inc.

by arrangement with the Proprietor. All rights reserved.

Illustrations © Scott Dawson, 2025

Translation © Eva Kadlecová Pourová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5664-3

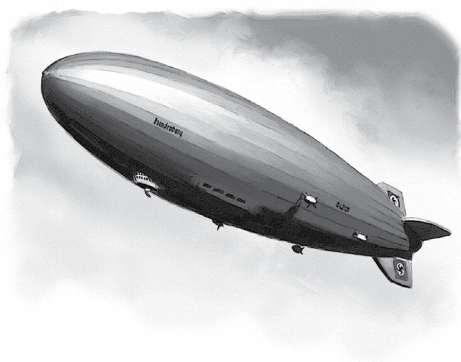
ISBN e-knihy 978-80-264-5667-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5668-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5666-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

PRO NANCY MERCADO
S VDĚČNOSTÍ A LÁSKOU

KAPITOLA 1

ČTVRTEK 6. KVĚTNA 1937

19:25, LAKEHURST, NEW JERSEY

Za pouhých pár vteřin *Hindenburg* vybuchne. Největší létající stroj, jaký byl kdy sestrojen, se ocitne v plamenech. Zřítí se k zemi a zbude z něj hromada zohýbaného plechu a doutnajícího popela.

Jen o několik minut dříve stál v obrovském okně této vzducholodi jedenáctiletý Hugo Ballard. *Hindenburg* měl za sebou třídenní let přes Atlantik a právě se chystal přistát.

Pak ale došlo k masivnímu výbuchu.

Bum!

Dole na zemi postávaly stovky lidí, kteří se sešli, aby mohli přistání pozorovat. Ti nyní zděšeně sledovali, jak se tato úžasná vzducholod' mění v obrovskou ohnivou kouli.

A Hugo uvězněný uvnitř zmrzačeného stroje bojoval o život.

Síla mohutné exploze jím mrštila dozadu, takže skončil se strašlivým zaduněním na zemi. Na něj vzápětí popadali další zoufalí cestující, jejichž těla Huga téměř rozdrtila.

Čísi těžká bota ho kopla do tváře. Kdosi mu vrazil loktem do oka. Do krku mu někdo tlačil kolenem tak silně, že nemohl dýchat.

Nakonec se dokázal vyprostit, ale plameny se mezitím rozšířily všude okolo. Do nosu Hugovi pronikl jedovatý černý kouř, který mu vzápětí zaplnil i hrdlo. Oči ho pálily, vytryskly mu slzy. Vzápětí se na něj snesla sprška do ruda rozžhavených kapek tavícího se kovu, propálila mu oblečení a se zasycením se mu přilepila na kůži.

Avšak Hugo bolest téměř nevnímal. V hlavě měl jediné – musí najít své rodiče a sestřičku Gertie. Volal je, ale jeho slova zadusil všechn ten strašlivý hluk okolo: nářek plný hrůzy a bolesti, zvuk tříštícího se skla, praskání a hučení plamenů. Lidé rozbíjeli okna, aby vyskočili ven, a zatímco padali,

jejich vyděšený křik se nesl ohnivě rudou oblohou.

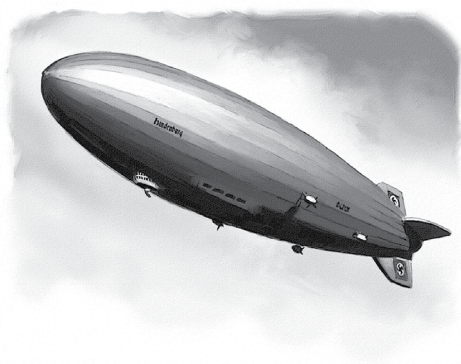
Hugo si po rozpálené podlaze razil cestu pryč. Lapal po dechu. Dlaně i kolena měl plná puchýřů.

Cítil, jak vzducholod' padá... padá... padá... A věděl, že se v nejbližší vteřině roztrhne o zem.

Hindenburg byl odsouzen k záhubě.

A zdálo se, že spolu s ním zemře i Hugo.

KAPITOLA 2

O TŘI DNY DŘÍVE

PONDĚLÍ 3. KVĚTNA, 19:00, LETIŠTĚ
FRANKFURT NAD MOHANEM, NĚMECKO

Hugo svíral svou čtyřletou sestřičku Gertie pevně v náručí. Zatím stáli v čekárně na letišti, ale už za hodinu poletí na palubě vzducholodi *Hindenburg* do Ameriky.

Ted' jen musejí nechat ty nevraživě se tvářící německé strážníky, aby jim prohlédli zavazadla.

„Zákaz nošení sirek a zapalovačů na palubu *Hindenburgu!*“ vyštěkl jeden z vojáků anglicky i německy.

Vojáci mluvili takovým tónem, že každé slovo znělo jako nadávka.

„Proč řeší zrovna sirky?“ zeptala se maminka nervózně.

Maminka rozhodně nebyla z těch, které něco jen tak rozhodí – klidně by z kuchyně dokázala vyhnat jedovatého hada, jako by to byla neškodná beruška. Jenže nikdo z jejich rodiny ještě nikdy neletěl. A představa, že se vznesou do oblak, do výšky víc než sto osmdesát metrů, a pak se vydají přes Atlantik, jí prostě na klidu nepřidávala.

Tatínek ji poplácal po paži. „To proto, že *Hindenburg* je poháněný vodíkem. A ten je vysoce hořlavý.“

„Tak to mi snad ani neříkej,“ prohlásila maminka a ve tváři se jí objevily ještě větší obavy.

Tatínek ji objal okolo ramen a přitáhl si ji k sobě.

„Ničeho se neboj,“ uklidňoval ji. „Co se bezpečnosti týče, mají německé zepelíny skvělou reputaci. Nemám pravdu, Hugo?“

Střelil po Hugovi pohledem, který říkal: Potřeboval bych od tebe trochu pomoci.

„To je pravda, mami,“ přizvukoval Hugo. O *Hindenburgu* a jeho sesterské vzducholodi *Graf Zeppelin* si zjistil všechny dostupné informace. Teď se pokoušel vybavit si to nejzajímavější, co se dočetl.

„V minulém roce *Hindenburg* absolvoval třicet čtyři letů přes Atlantik,“ vysvětloval Hugo zasvěceným tónem. „A *Graf Zeppelin* už má na kontě víc než jeden milion šest set tisíc kilometrů bez jediného problému. Vážně, mami. *Hindenburg* je ten nejbezpečnější dopravní prostředek.“

Zdálo se, že Hugova slova maminku přece jen trochu rozveselila.

„Tak dobře,“ přikývla. „Ale i tak bych radši plula na nějaké pěkné velké lodi.“

„Třeba na *Titaniku*?“ povytáhl tatínek tázavě obočí.

Samozřejmě, kdo by neznal tenhle slavný zaoceánský parník, který před pětadvaceti lety narazil do ledovce a potopil se...

Maminka se sice zamračila, ale tatínek měl pravdu. V průběhu let si nehody lodí

vyžádaly tisíce lidských životů. Oproti tomu, na německé dopravní vzducholodi nezemřel jediný člověk.

Nutno ovšem přiznat, že na *vojenských* vzducholodích přeci jen k několika nehodám došlo – některé stroje vybuchly, jiné se zřítily. Tou vůbec nejděsivější tragédií pak byla nehoda vzducholodi amerického námořnictva, k níž došlo před pouhými pár lety. *Akron* se tehdy zrovna nacházel poblíž pobřeží u New Jersey, když se přihnala bouřka. Vzducholod' se zřítily do oceánu a více než sedmdesát mužů tehdy přišlo o život.

Avšak německé vzducholodě, nazývané zepelíny, byly jiné. Prosluly svou bezpečností a němečtí piloti patřili ke světové špičce. Hugo si ohledně *Hindenburgu* nedělal sebemenší starosti.

Stejně jako obvykle se však strachoval o svou sestřičku.

Gertie se toho dne necítila úplně dobře. A teď navíc plakala kvůli jejich pejskovi jménem Panya. Vyšlo totiž najevo, že psi se na *Hindenburgu* nesmějí přepravovat v prostoru pro cestující. Před několika minutami za nimi přišel jeden ze členů posádky, aby jejich malého voříška odvedl, a Panya měl celý let strávit v nákladním prostoru.

Hugo nedokázal říct, kdo z těch dvou kvílí hlasitěji, když muž Panyu odnášel – jestli pes, nebo Gertie.

Gertie se na Huga zadívala.

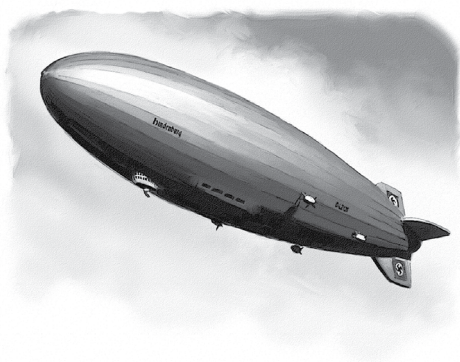
„Stýská se mi po Panye,“ zakňourala a rtíky se jí přitom zachvěly.

„Mám nápad,“ prohlásil Hugo a jemně Gertie zatahal za jeden z jejích kudrnatých

culíků. „Co kdybychom si šli tu vzducholod' prohlídnout?“

Pokud existovalo něco, co by Gertie pomohlo zahnat myšlenky na Panyu, pak to byl jednoznačně *Hindenburg*.

KAPITOLA 3

Hugův plán zafungoval.

Gertie se podívala z okna a při pohledu na obří zepelín vykulila modré oči. Vzducholod' seděla na letištní ploše a k zemi ji poutala tlustá bílá lana. Huga napadlo, že vypadá jako nějaký ohromný živočich, je- muž pod stříbřitou kůží prosvítají kovové kosti.

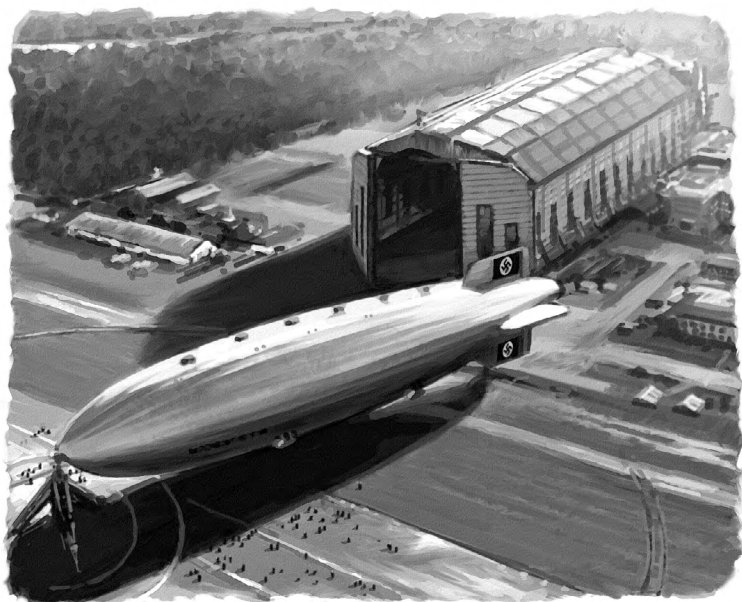
Ale Gertie v ní viděla něco jiného.

„Ugo, ta vypadá úplně jako obří klobása!“

Hugo se zasmál. Musel uznat, že na tom něco je.

Ale ta obří klobása byla shodou okolností i největší vzducholod', jaká kdy byla sestrojena, a okolo jejího trupu teď pobíhalo přinejmenším sto členů posádky. Zepelín byl tak veliký, že ti muži vypadali jako mouchy bzučící kolem slona.

Hugo poskytl Gertie krátkou vzdělávací lekci o zepelínech. Vysvětlil jí, že někteří lidé jim říkají vzducholodě nebo řiditelné vzducholodě, ale jemu se líbí výraz *zepelín*. Což je ve skutečnosti jméno geniálního muže, který vymyslel, jak dostat tyto obří stroje do vzduchu – hraběte Ferdinanda von Zeppelin.

Hugo pak ukázal na malý vozík, který visel zespodu zepelínu těsně za přídí. Jednalo se o řídící – pilotní – kabinu, z níž pilot a jeho posádka *Hindenburg* ovládali. Prostor pro cestující byl hned za ní, schovaný uvnitř trupu vzducholodi.

Gertie se na Huga otočila. „A kde má křídla?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***V pasti***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.